

Z O U F A L Ā • Ā • Ā • - VII.

ĀĀEtrtek, 03 leden 2013

Majitelka svĀĀ™eného klíĀ•e mi na toaletĀ› vzala telefon okamĀĀitĀ›: „Co je, nejsi znásilnĀ›ná, hned tam jedu!“ vykĀ™ikla a ponĀ›kud mĀ› pĀ™ekvapilo, ĀĀe vĀ›bec nezapochoybovala o tom, ĀĀe jsem uĀĀ zase v bryndĀ›. „Vš pohodĀ›! Lukáš super, pijeme, nechce se mi domĀ› a nechala jsem klíĀ•e v taxíku!“

„Hm, tak Lukáš! HlavnĀ› mu neĀ™íkej, ĀĀe mám náhradní!“ vyhrkla moje zvrhlá kamarádka.

„PozdĀ› sleĀ•no!“ zahlásila jsem.

„Nechávám Ti je pod rohoĀĀkou, frigidní kamarádko!“ prohlásila zklamanĀ› a zavĀ›sila.

S Lukášem jsme se pĀ™esunuli do restaurace Aquamarin a v tichém prostĀ™edí potemnĀ›lé restaurace se náš hovor rozproudil na plné obrátky. Dvojice ArabĀ› mi od stolu na druhé stranĀ› místnosti poslala koktejl s deštníĀ•kem a kdyĀĀ já se na nĀ› usmála, rozhýkali se nadšenĀ› a jeden z nich na mĀ› udĀ›lal koĀ•iĀ•í gesto. PĀ™edstírala jsem, ĀĀe jsou podobné komplimenty mĀ›j denní chleba, ale v duchu jsem tĀ›m dvĀ›ma mouĀ™enínĀ›m dĀ›kovala. „To se Ti stává Ā•asto?“ kvitoval probĀ›hlou scénku Lukáš a pobavenĀ› mu cukaly koutky úst. „Docela jo!“ zaĀ•ervenala jsem se nevĀ›rohodnĀ› a upíjela donesený drink. „Ani se jim nedivím!“ poznamenal a já jsem se uvnitĀ™ tetelila blahem.

Podnikem se rozeznĀ›ly tóny rockové balady a Lukáš mĀ› vytáhl na malý parket u baru. NetanĀ•ila jsem roky, ale blahoĀ™eĀ•ila jsem prozíravou Kamilu za to, ĀĀe mĀ› donutila pĀ™ehodnotit moje obutí z proklatĀ› vysokých jehel na ponĀ›k fádnĀ›jší stabilní lodiĀ•ky. Z Lukáše se vyklubal pomĀ›rnĀ› zkušený taneĀ•ník a protĀ™ele mĀ› protĀ• parketu. „Tancuješ moc dobĀ™e!“ vzhledla jsem k nĀ›mu obdivnĀ› a dodala: „A vypadá to, ĀĀe i rá!“

„Jak s kým!“ poznamenal dvojsmyslnĀ› a já byla ráda, ĀĀe mi v tom šeru není vidĀ›t do zĀ•ervenalé tvĀ™e.

Dobré víno, dobrý taneĀ•ník a zatracenĀ› fajn veĀ•er.

To vše mi nastoupalo do hlavy a o druhé ráno se spletlo do jediné myšlenky.

Sex!

PĀ™emýšlela jsem, jak ho dostat a moje gesta i hovory zaĀ•aly nabírat dvojsmyslný charakter. K Ā•ertu jak málo staĀ™ tomu, aby blbou opuštĀ›nou ĀĀenskou nĀ›kdo absolutnĀ› zbláznil! „VĀĀdyĀ› toho Ā•lovĀ›ka absolutnĀ› neznám!“ DuševnĀ› jsem se fackovala v záchodové kabince a pokoušela se potlaĀ•it ten neskuteĀ›nĀ› silný nával chemického poblouznĀ›ní. Hovory o uzdravujícím se vlkodavovi, profesní historky a veselé historky z mých taneĀ•ních vyvrcholily v pĀ›l Ā•tvrté ráno.

Jediné, Ā•emu se neustále vyhýbal, bylo jeho soukromí. Na moje všeteĀ•né otázky odpovídal vyhýbavĀ› a mĀ› to jeho tajnĀ›stkaĀ™ení znervózĀ›ovalo a hroznĀ› pĀ™itahovalo. SedĀ›la jsem opĀ™ená o jeho rameno v taxíku a usínala jako kotĀ› domem mĀ› vzbudilo pohlazení po hlavĀ›. „Jsme tady, mladá dámo!“ zahlásil a pomohl mĀ› vysoukat se vratkým krokem z taxíku. „Neopustím tĀ›, dokud neuvidím klíĀ•e!“ vysvĀ›tloval mi, kdyĀĀ jsem se zavĀ›š

do jeho rámě potácela po schodech. „Jenom aby to nebyla záminka!“ vedla jsem trapné Á™eÄ•i a hrozila jsem opilecky ukazováčkem. Lukáš nahmatl pod rohožkou klíč, odemkl a vsoukal mě do bytu. Sundal mi kabát. Další vzpomínky jsou poněkud rozostřené... RENATA FRANCOVÁ (blog iDNES) (pokračování opravdu, ale tentokrát oooooopravdu! - nejspíše v neděli :-))